Self-Raising Flower (I)

On Aprilie 20, 2021

Felul în care percepi legătura dintre artă și creație este identic cu felul cum percepi legătura dintre știință și suflet în contextul cerințelor unui mediu înconjurător sănătos.

Mi-a plăcut întotdeauna să scriu, să mă las purtat de ritmul motivației inepuizabile, nădăjduind că astfel îmi voi afla liniștea, discernământul creativității poetice, identic cu raportul dintre sublim și efemer. Pesemne, este și asta o virtute, de a avea o viață interioară bogată, la fel cum o trăiește orice artist al penelului care știe să se identifice cu ceea ce numim esteticește "frumosul unei opere de artă".

Uneori am scris câte ceva pentru cineva aparte, și chiar și atunci alăturarea mai mult sau mai puțin întâmplătoare a unor categorii variate de forme artistice au dus în același punct, la acordul dintre interior și exterior, dintre convingere intimă și declarație, dintre percepție și viziune. Fiindcă scrisul apare în profunzimea ființei mele ca un fel de impuls dat de iluminarea divină ca să pot lua de braț libertatea nelimitată a exprimării prin mijloace artistice, în așa fel încât să observ mai ușor legătura strânsă, sau chiar identitatea percepută dintre rigoarea interpretativă și claritatea empirică.

A fost atât de interesant să aflu că scrisul, oricât de variat s-ar manifesta în interiorul unui *Inserifamech* (înțeleapta rânduială a marii Creații), mai ales pe plan artistic, face acordul întâmplător cu percepția intimă a unei memorii bazată pe cunoștințe, ca rod al cercetării oamenilor competenți în oricare dintre domeniile științei și vieții. Şi mai interesant dec□t at□t este interesul pe care mi l-am acordat față de ceea ce mă preocupa, lu□nd cunoștință de nevoia imperioasă de a mă înt□lni cu mine...

Leadershipul tău poate fi interpretat dintr-o altă perspectivă, aceea a unei posibile corespondențe între limbajul unei chemări launtrice si limbajul exterior al simbolurilor?

□ntr-adevăr, de cele mai multe ori am scris doar pentru mine, fiindcă nimeni nu mai este ca mine. Mai bine zis, am rămas același ca atunci când alergam vara de unul singur pe câmp, adulmecând parfumul plantelor cu petale colorate care, la rândul lor, își selecționau partenerii de conviețuire din lumea insectelor zburătoare. Esențialul era ca polenul florilor să ajungă pe stigmatul altor flori, indiferent cum se îndeplinea această înfrumusețare naturală, și astfel cuvintele mele să capete caracterul descoperirii unei polenizări întâmplătoare.

Explicația științifică a acestei influențări "de la distanță la apropiere" urma s-o dau abia mai târziu, când afinitatea reciprocă a insectei și a plantei ar fi ajuns la un grad uimitor de empatie, nemaiputând trăi una fără cealaltă. Vă las pe voi să decideți ce anume simbolizează afinitatea reciprocă a insectei și a plantei în marea carte a Creației.

Au fost și cazuri cand înțelegerea naturii și artei, prin actul de creație izvor□t din imitarea naturii, intuind cumva faptul că o creație care poate fi înțeleasă de la fiecare nivel de trăire a viețuitoarelor, de la fiecare mișcare a lor, s-a făcut prin intermediul unei sintetizări a imaginii circumscrise unui tip de realism care reclamă multiple influențe, de la conexionism la simbolism.

Toate acestea se întâmplau într-un moment de transformare personală, când începeam să cumpănesc asupra aportului naturii adus la formarea artei. În acest sens, mă asemănam foarte bine cu un personaj al Marqueritei Yourcenar care pornise în căutarea pietrei filozofale:

"Căci ajunsesem mult mai departe pe calea negării tuturor valorilor pentru a vedea dacă mai apoi se poate afirma totuși câte ceva, pe calea descompunerii tuturor lucrurilor, pentru a le privi după aceea cum se încheagă din nou pe un alt plan sau într-un alt chip."

Leadership: Ești pregătit să aloci timp pătrunderii unei largi varietăți de condiții de mediu și oferirii unei priveliști care aduce exteriorul în interior, încât să surprinzi esența artei care încununează Opera Creației?

Natura este oglinda unei arte care își îndreaptă penelul, cu delicatețe, în profunzime, spre pânza vieții unor miniaturi vii de excepție (viețuitoare tandre, energice, curioase, și ele tot atât de credincioase actului de creație). Sunt și ele un fel de călăuză, consolare sau ajutor. Mizând pe această observație, pot spune că scrisul însuși se repetă ca un nou exemplar de rodul-pământului, recâștigându-și libertatea, nu fără a trece prin inelul de flori ale unei cunoașteri amănunțite despre "obiectul sensibil".

Alteori, scrisul este posibilitatea de a fi neputincios, pentru că orice cuvânt e "incolor" la fel ca discreta insectă *Chrysopa Carnea* , care dacă nu ajunge să fie proiectată pe cerul minții cu o înțelegere clară, poate să inspire o oarecare teamă celui ce o vede. În continuare scriu cu sinceritate, în câmpul esteticii, în plină concordanță cu nectarul plăcut mirositor al unei game variate de flori preschimbate într-o descriere onirică a luptei dorințelor și a planurilor de viitor, o luptă mistică ce are loc numai în sufletului meu.

Când alegem să aflăm efectul cuvintelor ar trebui să discernem între liniștea sentimentelor și dorință arzătoare de a fi una cu natura, scriitorul fiind nu doar vameșul cuvântului, ci și o condiție a prezenței albinuței care adună polen pentru a face mierea dulce și plină de virtuți terapeutice.

Or fiecare cuvânt pe care îl scriu aici repetă aceeași operație de polenizare a sensurilor de îmbogățire a limbajului, producând fecundația unei flori speciale: *Euphorbia Milii* (Coronița lui Hristos). Chiar și fluturele are în aparatul său bucal o crestătură cilindrică adaptată special pentru recoltarea polenului din plante, iar dacă ale mele cuvinte reține ceva din zborul său, acel ceva este numaidecât "Simbolul Metamorfozei". Iar singurul mod prin care pot să exprim bătaia din aripi a fluturelui, în timp ce zboară din loc în loc, este o sumă a următoarelor cuvinte: *Ars longa, vita brevis* . (Arta este lungă, viața este scurtă).

Iată deci concluzia. Față în față cu splendorile naturii un scriitor trebuie să sesizeze partea integrantă a unei arte dinamice, expresive, care crește și se schimbă și își extinde continuu gama de semnificații, evoluând spre noi tipuri de expunere a informației provenită din jocul metamorfozelor.

Marea Operă a Marii Creații este o interacțiune constantă dintre ego și mediu, susținută de știință și suflet. Iar esența artei ce încununează Opera Creației este conceptul de verosimil, imitația netransfigurată a naturii și realității.

Self-Raising Flower evidențiază începutul unei noi forme de manifestare a Creației cuprinsă între ceea ce se petrece în natură și ceea ce se petrece în mine însumi. Până la urmă, am înțeles că ceea ce se petrece în natură se petrece și în mine însumi, natura însăși fiind o reflecție a formei mele de viață. Iar ceea se petrece între actul creației și revelația propriului sine psihologic evidențiază începutul cuprinzător al unei noi avangarde.

Două cerințe prevede mediul înconjurător pentru finalizarea actului de creație: să găsești o logică în orice mișcare din mijlocul naturii și să stai la baza apariției unui criteriu sistematizator al efectelor produse de orice mișcare sau fenomen al naturii.

Source: https://neculaifantanaru.com/self-raising-flower.html